

תת"ע (תל אביב) 134-04-11 - נגאר גבראל נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 134-04-11 מדינת ישראל נ' נגאר

תיק חיצוני: 25500061434

מספר בקשה: 5

לפני כבוד השופטת שרית קריספין

נגאר גבראל ע"י ב"כ עו"ד

מבקש

נגד

מדינת ישראל

משיבה

החלטה

בפני בקשה למתן החלטה בדבר התיישנות העונש.

הרקע העובדתי

ביום 23.8.10, נהג המבקש ברכב בתל אביב ובהגיעו לרחוב בן צבי, נעצר על ידי שוטרת ונמצא כי רישיון הנהיגה שלו פג תוקף בדצמבר 2004 ומכאן, כי הוא נוהג גם ללא תעודת ביטוח בת תוקף.

השוטרת מסרה למבקש הזמנה לדין וכתב אישום לבית המשפט לתעבורה בתל אביב, ליום 19.5.11, אך במועד זה, ניתן כנגד המבקש פסק דין בהעדר, שכן לא התייצב לדין.

בגזר הדין, הוטלו על המבקש קנס בסך 4000 ₪, פסילה בפועל למשך 24 חודשים ופסילה מותנית של 6 חודשים למשך 3 שנים.

הודעה על גזר הדין נשלחה לכתובתו של המבקש וביום 1.6.11, הומצאה לו, על פי חזקת המסירה הקבועה בצד אי דרישת דבר דואר רשום.

ביום 16.12.24, הגיש ב"כ המבקש בקשה שכותרתה "**בקשה לביטול פסק דין בהעדר לחילופין בקשה לחישוב פסילה**".

בהחלטתי מיום 17.12.24, דחיתי את הבקשה, על חלופותיה, מהנימוקים שפורטו בה.

ביום 17.12.24, הגיש הסנגור בקשה נוספת, לעיון חוזר, שאף היא נדחתה, כאשר בסייפא להחלטה,

קבעתי כי על המבקש לפנות אל רשות הרישוי בכל הנודע לחישוב פסילה, בהתאם להלכה הקבועה.

ביום 30.12.24, הגיש הסנגור בקשה נוספת, בכתב טענות שעיקרו השתלחות בבית המשפט ולכן, קבעתי כי לא תינתן החלטה לגופה של בקשה.

הסנגור הגיש ערעור על החלטתי והוא נדון בעפ"ת 54869-01-25, בפני כבוד הש' בן יוסף, שבהמלצתו, חזר בו הסנגור מן הערעור וכך נכתב בפסק הדין, בין היתר: "ב"כ המערער שב ובאותו עניין חוזר על בקשות לאישור פסילה בהליכים ערעוריים ובהליכים בפני בתי משפט השלום לתעבורה למרות שבית המשפט העליון בדוגמאות שנתתי לו שוב ושוב בהילכת ג'אבר בש"פ 1075/12 מועמד ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.4.44) ובנותיה כמו למשל ע.פ. 7323/19 אחמד אבו סריפה נ' מדינת ישראל (26.2.2020) כמו למשל רע"פ 3811/22 סטניסלב בקובסקי נ' מדינת ישראל (12.7.22), כמו למשל רע"פ 46793-10-24 אלוזייב נ' מדינת ישראל (31.10.24), רע"פ 27549-08-24 פלוני נ' מדינת ישראל (14.8.24) ועוד אחרים בהם רבים מהם עו"ד גולן הוא היה המייצג של מבקשי הערעורים, חוזר וחוזר כאמור על אותם העתירות וחישובי פסילה כאשר נאמר לו שוב ושוב שתרופתו של לקוחו הוא על דרך פנייה למשרד הרישוי וככל שלא תעתר הגשת עתירה מינהלית. עו"ד גולן טען בערעור בפניי שכב' השופט ציון קפאח מבית משפט זה סובר שההלכה שונה, אין הדברים כך ממש אין הדברים כך. במקרה שבפנינו טען המערער טענות שונות בין היתר יצא קצפו על בית משפט קמא, כב' השופטת שרית כריספין, על כך שבשלוש בקשות חוזרות לא נעתרה לבקשותיו ובאחרונה שבהם אף פנה בחוצפה ובעזות מצח לבית משפט קמא, אך ברור שהתנהלותו של עו"ד גולן בנושא זה בלתי ראויה. בשל כל אלה שקלתי הטלת הוצאות אישיות נגד עו"ד דוד גולן. ב"כ המדינה השאירה את הדבר לשיקול דעת. עו"ד גולן הצגתי בפניו את האפשרות הזאת כדי שיוכל להגיב לה אמר בבית המשפט כי הוא פועל לטובת לקוחותיו מדם ליבו ואין בכוונתו לפגוע בבתי המשפט. בזאת הפעם בחרתי שלא להטיל הוצאות אישיות נגד עו"ד גולן, עם זאת יראה בדברים עו"ד גולן משום נזיפה או אתראה, בעיקר הנני דורש ממנו לנהוג כבוד בפניותיו לבתי המשפט השונים ואין מדובר בעו"ד חסר ניסיון אלא בעו"ד ששמו יוצא לפניו".

ביום 23.7.25, הוגשה הבקשה שבפני, כאשר הנימוק היחיד שציין הסנגור בבקשתו, הנו משך הזמן שחלף מאז מתן גזר הדין.

המשיבה התנגדה לבקשה, כמפורט בתגובתה שבכתב.

דין והכרעה

אפתח ואומר, כי דין הבקשה להידחות וטוב היה עושה ב"כ המבקש, אם היה נמנע מהגשתה וזאת בשים לב לכך שהיה מעורב במספר לא מבוטל של הליכים קודמים, בהם נדחו בקשות דומות שהגיש, לרבות על ידי בית המשפט העליון, כך שההלכה ברורה וידועה לו היטב ועצם הגשת בקשות זהות, שוב ושוב, בדיוק כפי שכתב כבוד הש' בן יוסף לעיל, יש בה משום בזבז זמן שיפוטי לריק.

לגבי התיישנות העונש, נאמר בע"פ 3482/99, פסי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(5) 715:

"אין הוראה מפורשת בחוק כלשהו המקנה סמכות לבית-המשפט לתעבורה לדון בטענת התיישנותו של עונש. משכך, ולאור העיקרון האמור, אין בית-המשפט לתעבורה מוסמך לדון בטענת התיישנותו של קנס שנגזר על-פי פסק-דין שנתן ושל קנס שהוטל על-פי הודעת תשלום קנס, שכמוהו כעונש שנגזר בבית-המשפט לתעבורה..... שלישית, בקשה להצהיר על התיישנותו של עונש קנס היא במהותה בקשה למתן סעד הצהרתי, ועל-פי סעיף 75 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], הסמכות להעניק סעד הצהרתי מוגבלת לבית-משפט הדן בעניין אזרחי. רביעית, נושא ההתיישנות מעלה שאלות שונות, הן במישור המשפטי והן במישור העובדתי. הבירור העובדתי של סוגיית ההתיישנות יפה לבית-המשפט האזרחי לערכאותיו. חיזוק לאופייה האזרחי של הסוגיה ניתן למצוא בעובדה, כי בהליך של בירור סוגיית התיישנותו של העונש, אין התביעה המסטרית - שהיא המייצגת את המדינה המאשימה בהליך פלילי - מוסמכת לייצג עוד, ועל-פי סעיף 4 לחוק לתיקון סדרי הדין האזרחי (המדינה כבעל דין), תשי"ח-1958 המדינה תיוצג על-ידי היועץ המשפטי לממשלה או על-ידי בא-כוחו".

ברע"פ 101/08, אורליה נ' מדינת ישראל, חזר כבוד הש' ג'ובראן על ההלכה, לפיה הסמכות לדון בהתיישנות עונש מסורה לבית משפט אזרחי ולא לבית המשפט לתעבורה, כך גם ברע"פ 6518/08 אלן נגד מדינת ישראל, על ידי כבוד הש' לוי.

ברע"פ 7231/14 גודלמן נגד מדינת ישראל, שהוגש גם הוא על ידי ב"כ המבקש שבפני, חזר גם כבוד הש' שהם על אותה הלכה וקבע: "בבחינת למעלה מן הצורך, מצאתי לנכון להידרש בקצרה לגופו של עניין. לאחר שעיינתי בהכרעותיהם של בית המשפט לתעבורה ושל בית המשפט המחוזי, מצאתי כי בדיון נדחו טענותיו של המבקש לעניין סמכותו של בית המשפט לתעבורה לדון בהתיישנותו של עונש הפסילה אשר הושת על המבקש. שאלת הסמכות העניינית לדון בהתיישנות העונש, בניגוד להתיישנות עבירה, הוכרעה זה מכבר בעניין פסי: "נושא ההתיישנות מעלה שאלות שונות, הן במישור המשפטי והן במישור העובדתי. הבירור העובדתי של סוגיית ההתיישנות יפה לבית-המשפט האזרחי לערכאותיו. חיזוק לאופייה האזרחי של הסוגיה ניתן למצוא בעובדה, כי בהליך של בירור סוגיית התיישנותו של העונש, אין התביעה המסטרית - שהיא המייצגת את המדינה המאשימה בהליך פלילי - מוסמכת לייצג עוד, ועל-פי סעיף 4 לחוק לתיקון סדרי הדין האזרחי (המדינה כבעל דין), תשי"ח-1958, המדינה תיוצג על-ידי היועץ המשפטי לממשלה או על-ידי בא-כוחו". מסקנתי היא, אפוא, כי על אף שבעניין פסי בית המשפט דן בשאלת התיישנות עונש קנס, ההלכה שנקבעה בנושא, שרירה וקיימת גם לעניין התיישנות עונש פסילה".

דהיינו, ב"כ המבקש מודע היטב לחוסר הסמכות של בית המשפט לתעבורה לדון בבקשתו ובמקום לפעול על פי ההלכה הנוהגת- בין אם לגבי חישוב הפסילה ובין אם לגבי התיישנות העונש, הוא בוחר להטריח את בית המשפט בבקשות סרק.

מכל האמור, אני קובעת כי למבקש עומדת האפשרות למתן סעד הצהרתי, בהליך אזרחי ואילו
הבקשה שבפני, נדחית מחוסר סמכות.

ניתנה היום, ז' אב תשפ"ה, 01 אוגוסט 2025, בהעדר
הצדדים.